

det ei heller vil ske i den nærmeste Fremtid; men der kan komme et Tidspunkt til Foraaret, da Sylland kan komme til at faa sine sædvanlige Afgang til at sælge magre Kreaturer til Lydflland, og til den Tid haaber jeg, at det vil lykkes at faae Forbudet hævet. Noget Bestemt i saa Henseende kan jeg naturligvis ikke sige; men jeg tror at kunne sige saa Meget, at, hvis det viser sig at være af særlig Interesse at faae Forbudet hævet til den Tid, vil det være muligt for mig til den Tid at kunne faae det gennemført. Hermed skal jeg slutte.

Suel: Ja vist vil det interessere, at Forbudet mod Indførsel af Kvæg til Lydflland bliver hævet, og det i en ikke fjern Fremtid, og jeg tror derfor, at man bør tilskynde den høitærede Minister til at anvende alle sine Anstrengelser for at faae dette Forbud hævet snarest muligt. Om han har noget bedre Haab om at kunne faae det hævet nu end det Haab, der i Sommer fremkom i „Syllandsposten“, er en Sag, jeg for mit Vedkommende ikke skal komme ind paa. Den høitærede Minister udtalte, at han havde handlet i denne Sag med største Nabenhed, og han rettede navnlig en Bebreidelse mod et æret fraværende Medlem for, at han har sagt det Modsatte. Jeg mindes ikke, om det har været Tilfældet; imidlertid er det dog mig, og jeg tror flere Andre, bekendt, at den høitærede Minister paalagde den Kommission, som i Juli henvendte sig til ham om Tilladelse til at føre Kvæg over Slesvig til England, at bevare stor Diskretion angaaende Sagen, da det ikke var i Sagens Interesse, at det blev bekendt. Den høitærede Minister sagde, at han ikke satte denne Sag i Bladene. Ja, det er ganske rigtigt, men han tillo dog dette mærkværdige og efter min Mening høist uforsigtige Forsøg paa at bringe Kvæg over Lydflland, over Slesvig, til England. Jeg tror ikke, at det var forsigtigt at gaa frem paa frem paa den Maade, som den høitærede Minister gjorde. Men isørigt vedkommer denne Del af Sagen ganske vist ikke saa nøie min Forespørgsel, og jeg kan derfor meget godt afholde mig fra yderligere Betragtninger angaaende dette Punkt. Smidlertid skal jeg dog gribe Leiligheden til endnu at berigtige en Yttring af den høitærede Minister. Den høitærede Minister siger, at han har givet Lov til at udføre Kvæg til Lydflland og ogsaa til Frankrig fra Sjælland, som ansaas for smittet. Det maa imidlertid fremhæves, at Tilladelse til at udføre til Dunquerque først gaves, efter at Lydflland havde lukket. Lydflland var nemlig meget hastig paafærde med at lukke for Udførslen, da vi havde foretaget dette mærkværdige, uforsigtige Skridt, som Ministeren ogsaa indrømmer, at det var, at lade Kvæg gaa fra det for smittede ansete Sjælland via Lydflland til England. Forbudet fra Lydflland kom endog saa

saavidt mig bekendt telegrafisk, og først da var det, at Ministeren gav Tilladelse til at indføre til Frankrig. At Frankrig tog Sagen mere let, ligger vel i, at dets Grændser ligger længere borte, saa at der ingen umiddelbar Fare var. Disse smaa Berigtigelser har jeg ikke villet undlade at fremsætte; men isørigt skal jeg holde mig til den Del af Forespørgselen, der vedrører mig, nemlig Forbud mod Indførsel fra Sverige. Det undrede mig at høre den stærkt pathologiske Udvikling, hvormed den høitærede Minister begyndte sit Foredrag. Vel vidste jeg, at den høitærede Minister er særlig saghyndig paa det foreliggende Omraade, men at han var Patholog i den Grad, som det fik Udseende af, at han var, havde jeg ikke troet. Nu skal jeg rigtig nok erkende, at paa mig gjorde dette pathologiske Foredrag det Indtryk, at, hvis jeg overhovedet vilde danne mig nogen Mening om det Spørgsmaal, hvorvidt der har været ondartet Lungesyge paa Sjælland eller ikke — et Spørgsmaal, hvorom jeg imidlertid fra Først af har erklæret, at jeg vilde lade det ligge, fordi jeg ikke forstaaer mig derpaa, — saa maatte jeg efter den høitærede Ministers pathologiske Foredrag komme til det Resultat, at vi i Grunden ikke have haft den ondartede Lungesyge her. Det er muligt, at Professor Bagge, hvis han havde været her og holdt sit pathologiske Foredrag, vilde have kunnet paavirke mig i anden Retning, men hvad den høitærede Minister sagde, paavirkede mig i den Retning, at jeg nu navnlig ikke tror paa, at der har været ondartet Lungesyge her paa Sjælland. Hvad det lykkedes den høitærede Minister at bevise, var dette, at der var forekommet Tilfælde her i Landet, som vore Veterinærer havde anset for at være ondartet Lungesyge, og at de tilbøls vare forekomne hos Kreaturer, der vare overførte hertil fra Sverige. Den høitærede Minister oplyste, at den foretagne ondartede Lungesyge var udbrudt hos disse Kreaturer kortere eller længere Tid, efter at de vare komne hertil Landet, og den høitærede Minister var meget glad ved et Exempel paa, at den var udbrudt 2 Dage efter, at Kreaturerne vare komne her til Landet. Men hvorledes han deraf vil uddrage den Slutning, at der var ondartet Lungesyge i Sverige, forstaaer jeg ikke. Den høitærede Minister siger nok, at hans Veterinærer erklære, at, da Dyrene kom hertil, havde de ondartet Lungesyge; men paa den anden Side har Ministeren sendt sine Veterinærer op i Sverige til de Steder, hvorfra Kreaturerne vare komne, for at søge efter Lungesygen, uden at det er lykkedes dem at finde den. Den høitærede Minister svæver altsaa i fuldstændig Vilfarelse, naar han tror, at der foreligger Sygge af Bevis for, at Lungesygen har været udbrudt i Sverige, og det er dette, som Loven kræver som Betingelse. Der staaer utrykkelig, at den ondartede Lungesyge skal være udbrudt i det fremmede Land, for at